

L'esquerra disjuntiva

«En aquests moments del postfranquisme, cal repetir que són legítimes totes les batalles contra totes les formes d'explotació»

[Puedes leer aquí la versión original en castellano]

En els últims mesos, algunes capçaleres de la dreta espanyola s'han consagrat a la insòlita disciplina de definir com ha de ser una bona persona d'esquerres. És una llunyana tradició que la mateixa esquerra, trossegada en una inconnexa sopa de sigles, s'apunyalí per diferències que el comú dels mortals considera intrascendents. No obstant això, no resulta tan habitual que la dreta s'immiscueixi amb tant afany en els debats i calgui a favor d'uns i en contra d'altres.

Per al *star system* del periodisme dretà, hi ha una esquerra beatificant que es preocupa per les condicions materials de la classe treballadora i que no perd el temps en querelles provincianes perquè ha abraçat el patriotisme espanyol, que com tothom sap, és la forma més perfecta d'universalisme. Conformava un bastió de resistència, diuen, enfront d'aquesta esquerra sense nord que ha dilapidat les seves energies en la defensa dels drets de les dones, dels immigrants i dels homosexuals. Mamarrutxes de tercera fila.

Es podrà objectar que és evident. Els mateixos mitjans que patrocinen propostes neofalangistes sota el rètol d'"esquerra" defensen des de les pàgines dels més indecents atropellaments contra la classe treballadora. Criminalitzen les lluites obreres. Satanitzen les protestes socials. Però més enllà de les evidències, m'exaspera fins al tedi l'obsessió per avivar discussions tant estèrils com superades. I sobretot, m'avorreixen les falses disjuntives. La insistència en què establim una escala de prioritats entre anhels perfectament complementaris.

"Ser d'esquerres és incompatible amb ser independentista", deia fa unes setmanes Salvador Illa. Com si tota l'esquerra llatinoamericana no s'hagués construït sobre l'emancipació dels seus respectius països. Com si el mateix fundador del PSOE, Pablo Iglesias Posse, no hagués defensat la independència dels pobles a les Corts espanyoles.

"El feminisme divideix la classe obrera", diu el tertulià de dos quarts de quatre. Com si el capitalisme no hagués prosperat sobre la divisió sexual de la feina i sobre l'expulsió de les dones de l'economia salarial per retenir-les en el forat negre dels treballs reproductius. "L'antiracisme pertany a l'agenda globalista", canta el poca-solta de matinada. Com si el capitalisme no hagués eixamplat els seus dominis sobre l'espoli colonial, sobre la usurpació de terres i sobre l'explotació de mà d'obra esclava.

A les acaballes del franquisme, Jean-Paul Sartre va deixar escrit que els jacobins francesos i espanyols compartien amb els conservadors la seva tirada per un mateix esquema de dominació. A hores d'ara del postfranquisme, cal repetir per penúltima vegada que no s'han d'acceptar disjuntives artificials. Que són legítimes totes les batalles contra totes les formes d'explotació. I que si algú se sent allunyat d'aquestes aspiracions, sempre trobarà refugi a la vora de Vox. Molts agraiem l'exercici de sinceritat.